

rindelig forudsattes at skulle udgjøre. Denne maa man altsaa under alle Omstændigheder bortse fra. Naar dernæst Spørgsmaalet bliver om Krigsskatten paa Vareindsførselen, saa vil jeg sige, at det jo ikke er de Boster, som Krigsskatten er lagt paa, ikke den Toldforhøielse, som Krigsskatten gaar ud paa, som man vil opgive. Nei, man vil tværtimod beholde disse, fordi man finder, at det er gode og gavnlige Afgifter; det er kun Afgifter af et tilsvarende Beløb, som man vil have opgivet. Naar dette er Tilfældet, saa tror jeg imidlertid, at man virkelig maa erkjende, at de Afgifter, som, siden Krigsskatten er bleven paalagt, ere blevene eftergivne Borgerne, maa man være berettiget til under alle Omstændigheder at fradrage, saaledes at over een Million Kr. paa denne Maade er bleven eftergivet. Og saa turde det være, selv om man lægger Vægt paa Benævnelsen „Krigsskat“, at der i Virkeligheden bliver grumme Lidt tilbage af det, som man mener, at man kunde have Krav paa at faae eftergivet. Men under alle Omstændigheder maa det dog erkjendes, at Kravet paa Eftergivelse kun kan rejses, forsaavidt som det maa erkjendes, at der er en Mulighed for, at Staten kan undvære den paagjældende Afgift. Det er jo naturligtvis gaaet med saa mange Skatter paa den Maade, at de ere blevene paalagte under ekstraordinære Forhold som Hjælp i Nøden, men deres Beløb er saa blevet optaget som Bestanddel af de Indtægter, der behøvedes til at bestribe de regelmæssige Udgifter, og saaledes ere de efterhaanden gaaede over til at blive ordinære Skatter. Nu er Spørgsmaalet altsaa: Kan man opgive et saadant Beløb? Naar der nu er Tale om en Nedgang paa $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., saa vender Tanken sig altsaa ganske naturlig til vor finansielle Status, og vi spørge: Hvor stort et Overskud have vi? Efter Gjennemsnittet af de sidste 10 Aars Statsregnskaber er det rene Overskud, Kassoverskudet, ca. $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, for det sidste Aar end ikke 3 Millioner. Naar vi saa derfor trække Udgifterne til Sindsygelovens Gjennemførelse og den Nedgang, som den spanske Traktat vil medføre, vil Overskudet oveniøbet forringes med mindst een Million Kr. Saa spørger jeg: kunne vi undvære $3\frac{1}{2}$ Mill.? Svaret er rent og klart: Nei! Hvis vi opgav et saadant Beløb, vilde vi komme i Underbalance, saa at vore Indtægter ikke strakte til til Udgifternes Dækning; vi maatte da enten gjøre Gjæld eller optage af Beholdningen; men det er en Finantspolitik, som dette Thing fornuftigtvis ikke kan give sit Minde til. Nu har jeg ganske vist

set, at man gjør den Betragtning gjældende, at blandt de Udgifter, som afholdes paa Finantsloven, ere ogsaa saadanne, som gaa ud paa Erhvervelse af Formue og Afdrag paa Gjæld, og saa har man regnet disse med i den Formuefremgang, som man siger der finder Sted, og beregnet denne Formuefremgang til adskillige Millioner mere, og saa siger man: Saa kunne vi altsaa ogsaa tage de Millioner med! Jeg siger imidlertid, at dette er et Regnestykke, som jeg for mit Vedkommende aldeles ikke kan være med til; thi Statens regelmæssige, faste Indtægter skulle ikke blot strække til til Vedligeholdelsen af Statsinstitutionerne, ikke blot være i Stand til at opretholde det Bestaaende, saaledes at det ikke falder sammen, men de skulle ogsaa strække til til at bygge, forbedre og udvikle Samfundsinstitutionerne, saaledes at de kunne sættes i Stand til at fyldestgjøre Tidernes og Forholdenes sørgede Krav, være i Stand til at fyldestgjøre Samfundets Fornødenheder. Det viser sig paa alle Omraader, paa det aandelige og det materielle, paa Kommunikationsvæsenets osv., at det ikke er nok at indskrænke sig til at vedligeholde det Bestaaende, man maa ogsaa udvikle, man maa forbedre det. Og til dette Formaalets Fyldestgjørelse maa ogsaa de faste Indtægter være tilstrækkelige, saaledes at man ikke, hver Gang der bliver Tale om en eller anden Udvidelse, Forbedring eller Forøgelse af en Statsindretning, skal sige: Ja, det have vi ikke Raad til, saa maa vi enten gjøre Vaan eller ogsaa maa vi paalægge nye Skatter! Nei, der maa være en vis Ramme indenfor det regelmæssige Budget, saaledes at Udgifterne ikke alene gaa ud paa Vedligeholdelsen, men ogsaa paa Forøgelsen, Forbedringen eller Udviklingen af de bestaaende Institutioner, saa at denne Bestanddel er lige saa nødvendig og lige saa vel maa paaregnes ved Opgjørelsen af, hvilke Indtægter Staten behøver, som den blotte Vedligeholdelse af de bestaaende Institutioner. Naar man nu spørger, i hvilket Omfang da saadanne Udgifter behøves, ja, saa vil jeg dertil sige: Det Afgjørende maa være den af Lovgivningsmagten godkjendte Erfaring om, hvad Samfundets Fornødenheder i saa Henseende udtræbe; hvad man har anvendt i dette Diemed i den forløbne Aarrække til Formuefremgang, som det jo kaldes, maa anses for et saadant Beløb, som Forholdene udtræbe, som man derfor ogsaa i Fremtiden maa gjøre Regning paa, og man maa altsaa sikkre sig de fornødne Midler til at fyldestgjøre disse Diemed ved Hjælp af Statens faste Indtægter. Naar jeg saa spørger mig, hvad der da, naar man ser hen til, hvad der er bevilget til Udvikling og Fremme af Statsinstitutionerne,